

s přílohou TÁBORÁK

Kč

tramp

1

Po konfiskaci opravené vydání.

29

Poslední hřebík do rakve diskuse

O problemářiích.

Povídá Franta: Hergot, co já jenom mám študovat? Povídá Pepík: Hergot, mám já jít na zámečníka nebo na holiče? Povídá Fanda: Mám já si vzít na tramp kalhoty nebo sukni? Povídá Tonda: Jakou si mám vzít ženu? Blond nebo černou? Povídá Káča: Ke komu si mám dát udělat trvalou ondulaci?

Problémy, problémy! A považte jen tu důležitost toho všeho! Úvahy o řemesle, o studiu, o ženách, o mikádu, to zabere některým lidem všechn jejich volný čas. Konečně, nedivme se, jsou lidé malicherní a malichernější.

Ale divme se klukům, kteří se snažej dělat problém z trampování. Je to vandráctví taková světo-borná věc?

Trampování, to jsou plínky, scrandal. Člověče, když máš všech pět pohromadě, pochopíš, že vážně se dá na věci koukat až když z těch plínek vyrosteš, až stojíš celým svým bytím mimo scrandu? Heleď, poznal jsi tolik krásných kluků, vidíš co je nás, takových fajnových lidí! Vidět nám páni do žaludku, tak nepotřebujou zrcadlo. A vidět nám do lebek, tak se adaptuje Pankrác: Štýry patra nahoru, patnáct bloků okolo a rezervovat přilehlé pozemky další.

Diskusi o trampingu si může dovolit jenom nádivka, který neví co dělá, je janek z šosáckých lokálků, škócu má plnou krisi, otázek — problémů.

Zopakujte si to zuovu: Tramping nezná otázky, nezná krise, nezná problém! Uvažujte, co se všechno dá dělat. Už po léta chodíte a jezdíte ven de facto přes zákaz, neboť se pánům trampovat nelíbí. A budete chodit furt, přes deset zákonů — za to vám ručím svou hlavou.

Dále: Přes zákaz pánů se vás celé stovky sejdou venku v pustých roklích a říkáte si tam co chcete. Ať si to dovolí nějaká organizace — schůzovat bez assistance zbrojnošů!

Nejsou trampí ti, kdož popíší celé stránky o tom, co by se mělo dělat, co nikoli a jak vyhubit plevel mezi trampy. To musí bolet mne, který se na plevel koukám jako na naše nejlepší kluky. Kdo jednou se vysloví, že by bylo záhodno vyhubit ty, kteří ve vlaku a v lese řvou, ten už ztrácí právo na označení TRAMP. Neboť je to každý, kdo utrpěl seschnutím mozku, komu děvče zakázalo bejt sprostěj, kdo se oženil a komu řekl šef: Jestli vás ještě jednou uvidím s trampy, vyletíte z mé fabriky!

Napsali o vás, že jste zdravá a dravá mládež a že máte na krku hlavu. Dokažte jim, že ta vaše hlava je tvrdá a že je na tom krku dobře přilepená!

Jak se to dokáže? Tím, že přestanete si vyměňovat názory se suchými lidmi. Že zahodíte diskuse a budete dál trampovat jako až dosud.

Malá skupina svého času připravila očistu trampingu. Co tou očistou chtěli? Vyhladit většinu, to je jasné. Většina je samozřejmě utloukla čepicema a oni schlipli se utekli za měšťácký tisk. A hecujou.

Kamarádi, z toho hecování se vám najednou dělá horko? Z toho ve vašich hlavách kvasí problém? Tážete se jak to udělat, až vám zakážou courat, ohníčky dělat, rvát, pít a zpívat?

Nevěřím, že takovýmito otázkami by se zneklidňoval mladý a zdravý kluk. Ne jsou to jenom ti, kteří mají trampování za sebou, kteří se stali již dávno slušnými občany. Koukají s ohrnutým nosem na malé rošťáky, kteří nemají ještě dost peněz, aby si mohli koupit špetku rozumu.

Ti si teď najednou nevědí rady a dělají spolu s komunisty problém ze zákona o lesním pýchu. Strach ze zákona? Hle, co zákonů obcházíte den ze dne v občanském životě, co venku, jak se prohřešujete

stále proti nejstaršímu zákonu vůbec — proti společenským zvyklostem!

Jeden zákaz víc či míň — to je furt teplej vítr ze zadu!

Jsou lidé, kteří trampy nejsou, kteří trampy byli chvíli a pak trampové krví.

Mezi těmi trampy krví jsou samozřejmě slabí, kteří se bojí násilí a kteří se zahoupají při každé domluvě.

A těm nejslabším z těch slabých bych chtěl poradit, když se jim zdá, že na ně jde nějaká egyptská rána.

Kluci, vzpomeňte si, jak jste si od malička vždy dovedli pomoci. Vzpomeňte si, když vám máma nechtěla dát cukr, jak jste si ho dovedli šlohnout. Oblaflí jste mámu a tátu, oblaflí jste pana učitele, ať dával pozor jakej chtěl, ani si na vás nešprt!

A teď byste si nevěděli rady? Ale já vím, že to neděláte vy, sem tam se o slovo přihlásí nějaký dobrodinec, nakafrá vám o děsných nebezpečnostvích pohádky a vy tu a tam na to skočíte.

Připomínám znovu, ať kterýkoli král tuláků nebo trampský generál se bude snažit o vaše sdružení do slušných výchovných kroužků, kumpanií, spolků a osad, vyplivneme se mu do vousů. Nás nebude organizovat ani kamarádský duch — natož nějaký samozvanec nebo různá ta česká slova a politiky.

Když už chcete být před vším možným krytí, udělejte to, co už řada kluků dělá. Ale ať to dělají skutečně jen ti nejpotřebnější, ti, jimž se zdá že jsou ohroženi hájensko-četnickým morem.

Pro fórek vstupte do turistických spolků, jednot sokolských, hasičských a tamburašských, abyste hořt nějakou legitimaci měli. No a pak dělejte ostudu dál, když vás pro nějakou neplechu vyhoděj vod sokolů, tak jděte do jiných spolků — třeba orlů nebo kvičal. odtamtud se dáte do českobratrského odboru TRAMP, pak do turnvereinu atakdále — kluci, než vás odevšad vyndaj, jsou z vás prašiví dědouškové.

Příspěvky pro učně a studenty jsou v těchto spolicích malé poměrně, vzhledem k tomu, že máte slevu na dráze o kterou pořád brečíte a procenta, když si v jejich kšeftě kupujete kravatu.

No jo, co vám mám eště poradit? Trampy můžete zůstat stejně, jako kluci, kteří se nám neztratí v povolání a na vojně! Je třeba si zachameleonit!

A hlavně: Pod svícnem je tma!

Jak říkám, tohle je recept pro ty nejnemohoucnější, srdnatí nepotřebujou lézt do tmy pod svícen. Nic se neděje, trampí vyhubit nejdou.

Jsme slabí a silnější. My slabí jsme rádi, že máme v těch silných záštítu, ti silní se těší z toho, že jim zůstaneme vždy dobrými kamarády.

Nejsou trampové, taky trampové a přátelé trampingu, jsou jenom slabší a silnější trampové a pak ortodoxní pačouři.

Trampové, ať silní nebo slabí — se vyfláknou na problémy. Zdravý, mladý kluk si ví pomoci vždycky. (inglmayer.)

Tak ti dneska přijel nákej známěj pana šefa z Italie a že si chce prohlédnout Prahu. No tak šef mě teda povídal, abych ho trochu proved. Tak jsem ho vodil, až sme příšli do Edenu a tam byl nákej zvěřinec. Tak sem mu to tam vokazoval ty zvířata, ale von se furt chlubil, že je to u nich všecko větší, že tam sou takový kočky, jako je tady medvěd a samý takový voloviny. Mně to samozřejmě dožralo a tak jsem ho zaved k želvám a povídám mu: „Tak, voni chytřej, tudle to sou u nás štěnice, a jestli vy máte větší, tak vám dám přes držku.“

Sony boj.

V e n —

Pane padour, dou mi v otevřít hubu, mně se chce zívát.

— Poslyš, jakej je rozdíl mezi šerifem a obyčejným trampem?

— No, to máš tak. Dyž ti vobyčejnej tramp z torny vypálí řízky a buřty, můžeš mu dát pár facek. Dyž ti to ale zbodne šerif, dostaneš eště ty pár facek, že si toho nevzal doma víc.

Canadian.

N o r a:

Lásko, která kveteš v červeném zákoutí města,

jsi divná.
Nesnadno popsat tě blíž.
Jsi tupá a jiná,
jsi jako válec těsta
a biješ lidi v kříž.

Lucerny, které osvětlují obrubu domů,
svítí ti žlutě.

Malují v obličej světlo a špínu
a trny.

A v měkkou hlínu

Peripherie,

Tam, kde jsou lomý a hutě,

Mačká stopy stínu.

Stál Jerry Packard co by tramp u hlavní pošty, řka, zíraje udiveně se soucitem na ubohou poštovní kobylu, zapřaženou do vozu, jejíž žebra volala do nebe o pomstu: „Poslechnou, pane pošta, kdy bude na tu kobylu vejprodej, já bysem si ji koupil místo kytary.“

— Račte laskavě prominouti, ale neviděl jste tu náhodou někde v lese četníka nebo hajného?

— Jest mi velice líto, ale bohužel nikoliv.

— Děkuji za informaci a račte mi laskavě vydati vaši peněženku a hodinky.

Dandy.

— — — jejich hrubé vtipy, plné vulgárních slov, hodících se na periferii, musí člověk s opovržením odložit — — —

TRAMP č. 8, rok 1929:

— Kde jste byla Mary?

— Ale u Freda. Pere se u lesa od včerejška s Tondou a tak jsem jim tam nelsa oběd.

Autor: Otto.

Ilustrace: Lehký.

TRAMP č. 20, t. r.:

— Jesipak vědomíš, že Přemysl oráč byl vlastně taky detektív?

— Co magoříš??

— No, pác v dějinách psáno jest:

„A když poslové došli k němu, Přemysl zatkl otku...!“

Autor: Lord.

Ilustrace: Weiskopf.

KVÍTKO ze dne 17. srpna t. r.

— A kampak tak letíte, slečno Pepičko?

— I támhle ke kapliče! Náš Franta se tam už vod včerejška pere s Tondou Šulcovým, tak jim tam nesu voběd!

VEČ. ČESKÉ SLOVO, 19. srpna t. r.:

Hurvínek se učí dějepisu.

Hurvínek: Tatí, Přemysl byl četník.

Špejbl: Di ty, potomstvo moje libý, to znáš pěkně lyriku.

Hurvínek: „Nu, dyť nám pan učitel povídal, že když přišli poslové, tak že Přemysl zatkl u Stadie otku.“

O hrůzných katastrofách.

(Hypersurovej Inglmayer.)

Výbuch v dole. Sto lidí bídně zašlo plynem.

Ptá se honem paní inženýrová: »Proboha, co je s mým mužem?«

A povídali jí: »Živ a zdráv. To jenom dělníci přišli o život.«

Zbořila se novostavba. Padesát lidí zahynulo jako švábi pod betonem.

Ptá se honem paní stavitelová: »Proboha, co je s mým mužem?«

A povídali jí: »Živ a zdráv. To jenom dělníky to rozmačkalo.«

Námořní katastrofa. Tři sta lidí se utopilo jako kotata.

Ptá se honem paní kapitánová: »Proboha, co je s mým mužem?«

A povídali jí: »Živ a zdráv. To jenom cestující v podpalubí utonuli.«

Válka. Milion lidí padlo.

Ptá se honem paní generálová: »Proboha, co je s mým mužem?«

A povídali jí: »Živ a zdráv. To jenom kmáni tam zůstali.«

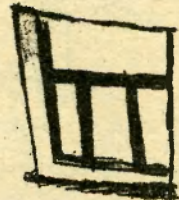
Dlouho člověk pláče než se maličko zasměje. Ale zasměje se pak od srdce, široce a krutě. Zasměje se tak, aby mohl plakat zas po řadu let nad životy svých otců, žen, dětí, kamarádů. Zasměje se maličko a vydatně katastrofě u Jihlavy.

Jenom desítka mrtvol, či tucet, ale mrtvoly lidí, kteří nebyli hnáni na smrt jako horník, dělník, vystěhovalec, voják. Nikdo na ně nekvaltoval, oni sami zatoužili po závistivém pohledu bližních, jimž ještě téhož dne chtěli říci: »Brzo jsme tu, přicestovali jsme letadlem. Heč!«

Trochu frajerská smrt, nic víc, smích to vyvolá, slzu méně! Také »katastrofa«. Ptá se honem paní profesorová, inženýrová, doktorová, stavitelová: »Proboha, co je s mým mužem?«

A povídali starostlivým ženám: »Ano, zabilo se deset lidí a jeden pilot.«

Jen tak maličko? Milion dělníků zase padne než se zabije jeden člověk.

Hegot, delejte člověče, vždyť vy tu práci jen hledíte!
No jo, pane šéf, ale já práci hrozně miluju.

Skalp:

O všem možném a nejvíc o Marseille.

IV.

Přítel N., který byl minulý rok v Marseille, mi onehdy povídal: „Onoto není v té Marseille tak nebezpečné, jak se vypráví. Považ si, nechal jsem přes noc na nočním stolku ležet hodinky a ráno jsem je našel na tomtéž místě!“

N. bydlil v jednom z prvotřídních hotelů na Canbière, kdež se platí 30 fr. denně. Ve starém přístavě jsou však „hotely“ i za 1 frank a pevně

doufám, že tam by se mu hodinky s nočního stolku též neztratily, neboť takových zbytečností, jakými jsou skřínky na noční hrnce, v oněch „hotelích“ prostě není.

Stačí podivuhodně špinavý slamník na vyřazené posteli, jejíž hřbet sténal pod nejméně třemi generacemi holek. Stačí to bídně lože, neboť v tmavém kamrlíku bez okna je zbytečný každý luxus. Byl by stejně pleněn bataliony štěnic, které jsou v uličkách kolem Vieux Port znamenitě instruovány. Jsou to hotové manévry, co tato tradiční zvířátka francouzských středních hotelů za tichých nocí vyvádějí!

To ovšem nemůže naprosto vadit těm, kdož tu bydlí: korsickým přistěhovalcům a italským ute-

čencům, kteří hledají v Marseille útulek, ničení ducem Musolinim.

Bídným z nejbídnějších, které vystrnadil pyšný Canebrière s honosnou Bursou!

Zde bydlí oni, před kterými má společnost bankéřských marodérů strach a na které posílá svoje žoldnéře-fliky, jak se jim ve Francii říká.

Zde bydlil též chlapík Guiffant, přezdívaný Le Griffé-Pařát, Korsičan, trochu bratr oněch kavalírských banditů, kteří si počkají třeba u samých bran Aiiaccia na dostavník, odstřelí galantně četníky, aby nevinné, civilní pasažery pustili s úklonou dále.

Historie tohoto bandity je velmi zajímavá.

Banditi de la Bourse! Banditi od bursy!

Jednoho prosincového navečera r. 1928, informován bývalým zaměstnancem marseillské Alžírské a tuniské banky, přepadl Guiffant se svými společníky, jichž bylo skoro tucet, pokladníka jmenovaného ústavu, když tento nesl s dvěma svými druhy půlmilionový obnos na poštu na Colbert. Přepadení událo se několik kroků od hlavního boulevardu Canebrière, na pusté, večer neosvětlené pláni, která je utopena ve čtverci činžáků za marseillskou bursou.

Banda přijela automobilem. Guiffant byl vůdcem — ostatně statečným.

Vše šlo jako na drátku. Napřažené revolvery. Odevzdané sous od prvních dvou úředníků.

Pak to však zapraskalo. Třetí, pokladník, na místě peněz — vytáhl též revolver.

Bylo to hloupé a stálo to dva lidské životy.

Co má dělat bandita, vidí-li se ohrožen na životě?

Guiffant vystřelil dříve — v sebeobraně. On přece pokladníka vážně neohrožoval: chtěl jen páchnoucí peníze, kterých má banka tolik, že neví, co s tím!

Byl to hlupák ten pokladník! Hájil umíněně cizí smrad. Za svých několik sous měsíční gáže utratil dvě hlavy, dvě srdce nejstatečnějších: své a Guiffantovo!

Nebot i Guiffant byl statečný.

Řekl před porotním soudem v Aix; v prosinci minulého roku:

„Když jsem uviděl pokladníkův revolver na svých prsou, ztratil jsem chladnou krev. Neříkám to, abych si ulehčil. Naopak! opakují, že je nás toliko pět vinných a že tátové rodin, kteří tu sedí na lavicích obžalovaných, nejsou ničím vinni! Svého činu upřímně lituji!“

Jeho lítost mu byla však málo platná. Dostal guillotinu.

Seděl v kobce odsouzených k smrti na boulevard Chave v Marseille.

Čas od času jej navštěvovala jeho Fifi, holka, kterou si namluvil právě tři dny před atentátem, po němž byl třetí den chycen. Miloval se s ní tedy necelý týden a holka mu byla věrná, nosič mu cukroví — až do smrti.

Jeho stanovený obhájce přiměl jej po dlouhém naléhání k podepsání žádosti o milost, již si bandita nepřál — bezpochyby v ní nevěře.

Vzpomnělo se na to, že v kterémsi koutě Korsiky

či kde, Guiffant již dokonce dvakrát provedl přepadení — s revolverem v ruce.

Když zaň šel jeho obhájce k presidentu republiky orodovat, bylo mu řečeno, že jeho klient nezasluhuje milosti, že jest notorickým lupičem, který již dvakrát hrozil revolverem.

Tento hrozící n e v y s t ř e l e n ý revolver vzala spravedlnost za přitěžující okolnost.

Spravedlnost je chytrácká — v zájmu bohatých. O lidskost se nestará.

Ten dvakrát napřažený revolver mohl být docela dobře okolností polehčující!

Ačkoliv dvakrát Guiffant revolverem hrozil, nikdy se neodvážil vystřelit, dokud sám nebyl na životě ohrožován.

Guiffant chtěl jen peníze, hodně peněz, na život, který viděl kolem sebe. Na čtyřicetifrankové obídky loupežnických Američanů, na maitressy, které nejdou s Vámi spát než za pravý náhrdelník!

Guiffant si tolik peněz nedovedl vydělat...

To byl tedy konec.

Letos v květnu přišel pak na marseillské Chave Saint Charles otevřený vůz s jakousi mlátičkou, zastřenou černou plachtou.

Šel jsem právě kolem, když jej zatahovali na stranu kolejí, podél Rue Honorat.

Co je to? O, lala! Docteur Guillotin poslal svoji visitku!

Za hodinu věděla celá Marseille o připravované popravě, která se podle zákona provádí na veřejné ulici.

Večer začly proudit davy lidí k věznicí na Gare. Stály tu celou noc. Poprava se nekonala. Nepřišli na své.

Druhý den se historie opakovala s tím rozdílem, že poprava v noci byla před věznicí vykonána, avšak přístup byl uzavřen kordonem četníků a hasičů se střikačkou.

Podle žurnálů choval se bandita statečně.

Do půlnoci hrál se svým obhájcem dámu a vyhrával dokonce, nijak nerozptylován vzpomínkou na ranní obřad. O čtvrté hodině byl vzbuzen z hlubokého spánku. Nijak se prý nezlobil a jeho statečnost jej neopouštěla ani nyní.

Na prokuratorovo: „Přišla hodina odpykání, máte co říci?“, odvětil s úsměvem: „Nic!“

Pak se posadil na pryčnu, natáhl si kalhoty a požádal koketně o čistou košili, která mu byla donesena.

Oblékaje si ji, zeptal se: „Co myslíte, pane soudce, zasluhuji trest smrti?“

„Ortel byl vyřčen, je třeba se podrobiti!“ řekl soudce.

Po mši, když byl vypil černou kávu a kalíšek rumu, řekl svému katovi, jemuž byl odevzdán:

„Mám k vám jednu prosbu, pane! Dříve než mnou smýknete do koryta pod nůž, nechte mne tři, čtyři vteřiny prohlédnout ten přístrůjek!“

A kráčeje ke guillotině, vykřikl, pokud mu hrdlo stačilo:

„Adieu Fifi!“

Fifi byla v zástupu za kordonem četníků. Měla prý oči červené jako rak.

TRAMP 29

A když již guillotina fungovala, loučil se se žandarmy, křiče: „Mort aux vaches!“ „Smrt kravám!“

Pak padla do košíku s pilinami dvě stě šedesátá hlava, sražená za komanda monsieur Deiblera, nynějšího francouzského kata, který ten týden vykonal tři popravy, posílaje na onen svět toliko vrahy detailní.

Vrahům en gros se staví ve Francii pomníky.

(Pokračování).

Mamá ve mně dříme básník.

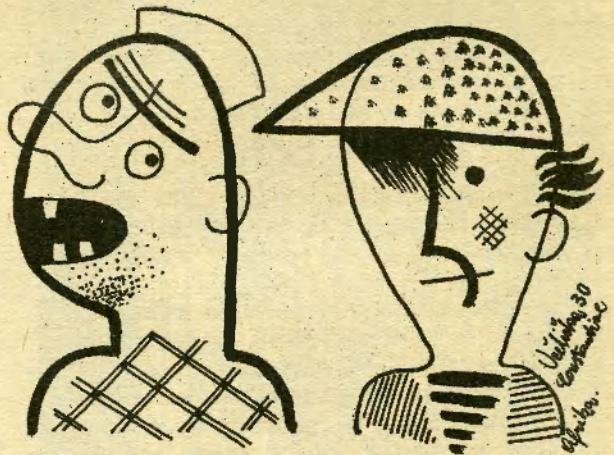
Ježišmarjá, s kým to zase ty potvoro máš!!

Trampí měli vysoko v horách chatu. I bylo hodně daleko k vodě. Přišel k nim hajnej a ptal se jich:

— Nevadí vám to, že nemáte tady vody?

— I kdepak, my se nemusíme mejt, my se poznáme po hlase.

Géza:

„Hergot, Fredy, to bylo od tebe hrdinství, skoit do vody a vytáhnout toho paďoura.“

„To nic není — jen kdybych věděl, kerej pacholek mě tam strčil.“

—šefe.

Abb é:

TRAMPOVĚ

III.

Dle pražského večerníku

Dva dobří trampové Bombi a Bimbo přijdou do hospody a sednou si. Bombi uzří na stole čtvrtěku vína. V nesštěžené chvíli si eucne. Host to spatří a rozcílí se: „Pane, vy pijete moje víno!“ — Na to Bombi uctivě a skromně: „Promiňte, pane, ale doktor mi nařídil pít cizí vína.“

sos

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

Paul Fort:

OSUDNÁ PÍSEŇ

(Z knihy l'Amour marin.)

Život je krátký, moře velké . . .
Hleď milá, snad se neshledáme.
Já nejsem plavec co by scházel,
Bezvětrí bývá na moři —
Musí se snést.

Život tak krátký, moře velké . . .
Strach máš - ach - jenom mne máš ráda.
Mít moře, aspoň trochu,
řekla bys jdi,
musí se snést.

Vždyť také smrt se musí snést
i tvoje láska milá má . . .
Život je krátký, moře velké.
Hleď, milá má,
musí se snést.

A bouře nebo bezvětrí,
průtahy nebo vzdálnost,
úskalí a mořské tůně,
kde moje loď se potopí,
musí se snést.

. . . A naše láska, čekání tvé,
a nová láska jež ti přijde.

Serif Franta:

Povídka o hodném chlapci.

„Stůjte — rozejděte se!“ Žily na čele pana strážmistra naběhly a hlas se mu trochu chvěl. Co chce ta holota zde proti němu? On a jeho pět soudruhů ztělesňují zákon. On je zde zákonem, je nejmocnějším člověkem na tomto kuse ulice, v tomto světě, který sestává z houfu mužů a žen, které křičí a mají v rukou kabely s jídlem nebo bandu kávy, již nesly svým mužům, kteří dnes stávkují. To je prvá půle. Druhou tvoří šest mužů v uniformě, kteří mají v rukou pušky a v brašnách tolik nábojů, že by mohli smést se světa všechnu tu ječící masu zde před nimi.

Proč jdou vpředu ty ženy a děti? Rozejtí! — Co myslí ten houfec lidí? Nebude brát ohled, on je zde zákon. Což ten dobytek neví, že kule má ocelový plášť a rýhy ve hlavni jí dají otáčivý pohyb? Desíti jich proletí. Neví, že on má v ukazováčku jeho pravé ruky život těch, kteří zde stojí proti tomu malému černému otvoru, nad nímž tvoří tečku bílý hrot bodáku?

A chtějí jít dále? Stát! — Chleba! — Práci! Pan strážmistr cítil tlak v žaludečním důlku a hlas mu přeskočil. Strach? Já, zákon?

A pak se smrštil ukazovák a druhé karabinu se ihned ozvaly také, jako psi, kteří následují hlasu svého souseda. A tu ihned povolil tlak v žaludečním důlku muže v uniformě. Utíkají psi, už jsou za rohem, zbabělci, mimo těch, kteří se nechtěli báti černých otvorů, z nichž prst zákona vypustil taifun, nesoucí kuli, jež se točí.

V místě, kam směřoval bodák pana strážmistra, ležela mladá žena, jež měla široce rozevřené tmavé oči a nemohla pochopit, proč jí nohy již neunesou. Zdálo se jí, že byla jenom uhozena do břicha. Co ví ženská o tom, že kule je z hutného olova, jež by se tak dobře uplatnilo v akumulátoru, a že je potažena ocelí, dobrou a pružnou, stejného druhu, jako se používá na kosy. Dostalo jich to víc.

K pochvalnému uznání, jež dostal muž, který byl zákonem, byl připojen dekret, jímž byl povýšen, a nežli odejel na dovolenou, vyslechl si ještě rozsudky nad těmi, jež svými slovy označil za nepřátele pořádku.

A jel domů, do vsi, jež se krčila do ranní mlhy, když šel ráno do lesa a nesl v ruce malou flobertku a vzpomínal. Tenkrát honil veverky kamením a vždy tolik záviděl pražským letňákům, kteří měli flobertku. Jak po ní toužil! A usmál se, když si vzpomněl, jak líbal ruku paní radové, když mu dala rohlík.

Boty neměl a tamhle na tom poli si při broušení kosy napolo uřízl prst. Bylo to ráno ve čtyři hodiny a spát se chodilo v deset. Teď je mu lépe.

Malá zrzavá veverka ulekaně štekla si nad ním a rychle šplhala do špičky vysoké jedle. V půli se zastavila a dívala se zvědavě na člověka, jenž na ni upíral jedno oko, a pak to blesklo a zvíře zajechlo bolestí. Nespadla, ale lezla dále tak rychle a kryjíc se kmenem, že se za chvíli objevila až ve špici, mimo dostřel.

Byla střelena do břicha, a střelec se vracel domů krásným jitem, kdy klepala křepelka, a když ve vsi potkal pana faráře, vyprávěl mu, jak se mu hezky vede a jak je spokojen. Připojil také historku o veverce, již mu bylo velmi líto, že zajde tam ve větvích. Pan farář jej objal a děl dojatě: „Já se ve vás nikdy neklamal, byl jste takový hodný a citlivý chlapec a proto vás pán bůh odměňuje.“

Tára:

ULEJVÁCI.

(Pokračování.)

Kola zrychleného vídeňského vlaku tlukou v rychlém tempu stanicí, naše lokomotiva táhle ječí a »bejvák na kolech« klouže pomalu do tmy. Světla čerčanského nádraží mizí, vůz tepe tvrdě do mezer kolejnic a kartotéka mozku začíná třídit a zařazovat události posledních dnů.

Rychlý a stejnoměrný klepot kol zvoní v uších jako nepřetržitá řada úderů kladiv. Roztěkané myšlenky dostávají pod jejich ocelovým úsilím určitější tvary, nepotřebný materiál je odsekáván a odletuje jako štěpinky kovaného železa. Kovadlinou jsou líčení kamarádů, vrátivších se z fronty: zablácené figury vojáků, špinavé mrtvoly, roztržštěné údy, reflektory slídící na tmavém nebi po letadlech, volání raněných a řev koní, trhání šrapnelů a praskot pušek, sykot signálových raket a chrapot umírajících . . .

V temnu rysuje se matně obrázek rakouského a německého císaře, nalepený na stěnu naší brzdařské budky. Kdykoliv se podél tratě mihne světlo, ozáří letmý reflex kolorované obličeje tupého byrokrate a despotického blbce.

Tam, někde dole, kde vystoupíme, patroluje neinteligentní, zhovadilý nástroj obou císařů — vojenská policie, kvěry, bodla a řetízky . . .

Tisknu v kapse starou šestirannou lefošku. Kola bubnují prudce k útoku, lokomotiva ječí do tmy jako polnice: válku válce!

Skřípot kol a vlak zastavuje. Jsme mimo stanicí. Dvířka naší budky se rozletují a Venca málem letí na koleje. Na stupátko se vyhupuje člověk v uniformě železničáře. Svítlna oslepuje oči — Chvilé ticha. Přiražení dvířek a vzdalující se kročeje.

»Máme se vypařit?« šeptá Vašek.

Kročeje ve tmě tichnou. Vrznutí dvířek v třetím vagonu za námi — a nic víc.

Zůstáváme.

Na vedlejší koleji zakmitalo několik špatně osvětlených oken pražského vlaku. Dojíždíme ho za několik minut poté v Benešově. Vyskakují skrčen za Vaškem na plošinu pražského vagonu. Řinkot skla, dveře vozu se rozletují a voják s nevidaně vytřeštěnými očima vyráží mne na spojovací můstek. Oběma rukama lomcuje zábradlím a řve

jako rozpárované zvíře. Několik rukou marně se snaží strhnouti ho zpět. Prudké rány a nebožák rítí se s bajonetem v ruce do nádražní restaurace.

Sešlel za jízdy z dovolené do pole. Koho mine železo, plyn nebo bacil infekční nemoci, má stále ještě tu příjemnou možnost, za císaře pána se zbláznit . . .

Před nádražím pátrám očima ve tmě po Vaškovi. Kdosi mi z hezké vzdálenosti dává znamení kapesníkem.

Je to Venca — proč ale tenhle manévr a to blbnutí s kapesníkem?

V zápětí dostává se mi odpovědi od nečekané dvojice: bodla a piklhaubny.

»Ukažte mi dokumenty, pane!«

S lhostejnou tváří vytahuji papíry a bajonet s piklhaubnou poodchází několik kroků směrem k lucerně, zatím co mne nohy šilným tryskem odnášejí do půlnoční tmy.

Vztekle halt! a prásk!

Kličkuji, rítím se několik metrů dolů se silnice a dál podél náspu Vlašimky. V neměnné vzdálenosti přede mnou měkký dupot. Je to Vašek. —

Fechtování děje se teď společným úsilím. Podle populárního hesla »viribus unitis« smetáme ve vsích každý jednu stranu silnice.

Vcházím do hospodářského dvora, vroubeného budovami. Nová zídka, nedávno postavená stodola, kus čerstvě vydlážděného dvora, bučení, mečení, hejna slepic a řvaní gramofonu svědčí o tom, jak zde jde válka k duhu. V kuchyni dost nešikovně po městsku ohozená kyprá panímáma kontroluje obsah hubeného ruksaku prostovlasé, sedřené ženské.

»No — tak pět kilo«, odhaduje panímáma.

»Ježíšikriste!« hořekuje zdrceně druhá, vždyť jenom tohle sukno stojí v krámě čtyřicet zlatejch!

»Ale když my toho tady máme, že ani nevíme, kam s tím!« A panímáma odstrkuje služku a míchá jisku.

»Milostpaní — alespoň vosum kilo dyby dali . . .«

»Nemůžeme!« míchá dál jisku panímáma, pozorujíc úkradkem svoji sedřenou bližní. »To víte, na nás válka taky doléhá . . .«

Vchází hřmotný chlap.

»Tak co ste nám přinesl, mladíku?« obrací se na mne.

Zpívám obvyklou písničku o hladu a válce.

»No, a co máte?«

»Nic.«

Nasládlý tón mění se v burácení puritánského kazatele.

Zdravé ruce, žebrota, chátra, drancování, flinta a podobné předměty lítají vzduchem.

»Takhle pracovat, to by se vám asi nechtělo, co!?«

»Ale proč by ne! ladím tvář do šťastného úsměvu. Co dáváte, pantáto?«

»Co dávám! Najíst a vyspat. To je dneska za milion« žertuje na obrátku s boдрým úsměvem chameleon.

(Pokračování.)

— *Mýlíte se pane, domníváte-li se, že břišní ta-
nečníci zapotřebí jest na policejním ředitelství
legitimovati se břišním pasem.* IZP.

**Dugasi, dluž-li tvá matka dvacet
korun pekaři, dvacet korun hokynáři,
padesát korun řezníkovi a stopade-
sát švadleně, kolik zaplatí dohro-
mady?**

Ším to se přestěhujeme.

Dandy.

Přišla jednou mladá kyprá dámička do kostela. Klekla, pokřižovala se a pak zamířila do zpovědnice. Proti sobě v okénečku, užřela sličného, nedávno vy-
svěceného kněze. I plna pokory jala se zpovídati s hříchů svých a na konec, uzardělá, rozpačitě vy-
dechla, že prodává svoje tělo...

Zarděl se kněz až po uši, nahnala se mu krev do tváří a jelikož se mu podobný případ ještě nestal, ocítl se s udělením pokání v nesnázích. Co jí dáti? Několik otčenášů a zdrávasů? Ty přece takový smrtelný hřích nesmyjí!. Rozpačitě sdělil ženě, aby počkala a sám uháněl o radu k faráři. Zastihl ho na zahrádce a kvapně mu celou situaci vyložil, konče, že neví, co oné prodejně ženě má dát.

Zamyslil se farář, hlavou pokyvoval a pak se otázel:

— A je ta žena hezká, co prodává tělo svoje?
— Krásná, odpověděl kněz mladý, ale, pane faráři, rychle, čeká klečíc v kazatelně.

Kradený:

**Má mě
ráda,
nemá
mě
ráda,
má mě
ráda,
nemá
mě
ráda,
má mě
ráda,
nemá
mě
ráda,
má mě
ráda,
.....**

Povídá slečna chodící s panem inženýrem:

- Dolfi, tak už vím, jak přijdou děti na svět.

Povídá Dolfi, chodící s panem doktorem:

- To zas já vím jak na svět neprijdou.

Oborák.

Zpívala tuhle Marion lkavou píseň.

Honza poslouchá, najednou vytáhne šátek a zač-
ne si na něm dělat uzel.

„Honzo, co to děláš?“

„Ale to já abych nezapoměl tu melodii.“

—šefe.

**- Kam deš s tím bičem?
- Ale pořádáme v osadě
býčí zápasy!**

I zemřel Frantovi otec a moc si nařiká sirotek.

Utěšuje ho pan farář a povídá: „Víš, Františku, tatínek byl velkej hříšník, ale pomodlíš-li se za něj a ke každý modlitbičce něco přidáš, jistě mu tím pomůžeš do království nebeského.“

Pilně se Franta modlí a ke každý modlitbičce přidává korunku.

Již korunek 50 leží na stole.

Pln naděje zeptá se konečně pana faráře, zda otec hříšný jest již v nebi.

„Jó,“ povídá pan farář, „již na poloviční cestě jest do království nebeského, ale modii se dál.“

Již 55, již 60, 70, 80, 90 korunek leží na stole, a táta pořád není v nebi.

Konečně jich tam je 99 (nebyly to bařovky) a pln netrpělivosti zeptá se ještě Franta.

„Hned, hned tam bude, ještě tři schody a už tam je“, smívaje se odpověděl důstojný pán.

I vece na to Franta:

„Jó, to náš fotr umí dobře lízt, to von se tam už dostane.“

Sebral prachy a prásk do bařovek.

Dick-Kláštěrník.

Veiskopf:

**Tak už sem koupil pátou kuchařskou
knihu a nikde není, to co hledám.**

A co hledáš?

Jak se zavařou ložiska!

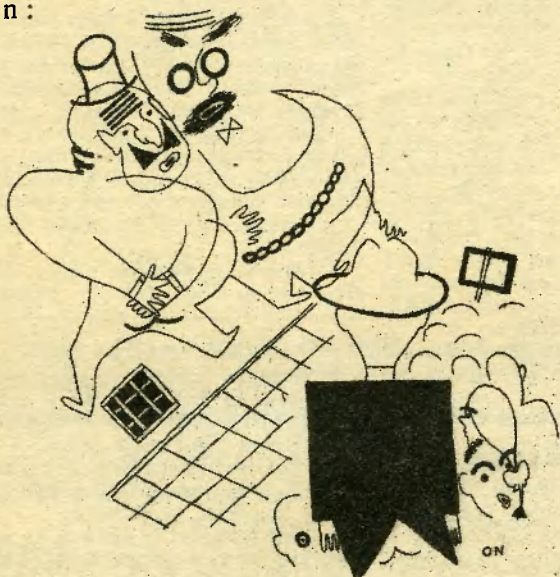
B. Hills.

Originál angl. dulbox
195' - až 218' -
Jaroslav Bohato
 Anglická obuv,
S M Í C H O V,
 Nádražní 18.

On:

— Tak sem dostal tendlenc román, „Na západní frontě klid“ To je vod Remarque.
 — Já zasejc vod „Plukovníka Švece“.
 — Vod koho to je?
 — Ale, vod babičky z Kralup. Lord.

Povídá pan Paďour: „Tak, už teď piju šestý pivo, protože mne stará dopálila; to je k zbláznění, co mi ta ženská stojí peněz!“

Klacek.

„Lojzo, chytíš na to tvý radijo fšecko?“
 „To se ví!“
 „Tak koukej, chytňi na večer nákýho zajocha.“
 —šefe—

„Ším, pane strážník, kde sou jezdecký ká-sárna?“

„Rukujete?“

„Ne — ale mám v kapse kousek chleba, tak sem ho chtěl dát koňům.“

—šefe.

Při jedné rozepři o významu českých a slovenských spisovatelů povídá známý slovenský básník Lacušík Novomestský:

„... ako sa vám páčim, panovia — no, moc sa neštve, keď i já som len v Naučným Slovníku.“

Vece na to starý tramp Rikin:

„... no, no, no, tym se moc nehoň, tam sou i hemeroidy.“

„Čoveče, ty si blbej jak lokomotiva.“

„Jak to?“

„No, taky aby ti člověk všechno dával po lopatě.“

—šefe.

— Človče, to bys neřek, jak sem línej!

— Proč?

— No tak považ, tuhle sem si chtěl lehnout na záda, sek sem sebou a natlouk sem si břicho!

Muromek

Pořád vám to říkám — sbírejte obaly „Prime-ros“

— Pepča Kratinová.

„Co řveš?“

„Já si vrazil trn do nohy!“

„Tak ji strč do vohně, von ten trn vyhoří.“
 —šefe—

„Kdo je to politik?“

„Člověk, který je hotov položiti v á š život za s v o u věc.“

—šefe.

— Koukej, támlecta rodina, víš, vpravo vod vaserlaitunku, ta prej celá nic nedělá!

— Ba jó! Aspoň dědeček. Ten dodělává.
 Lord.

Koukej, Harry, ten pes je tak tlustej, že ani ne-vím, kde má hlavu, aha tady, né, tady a přece né. To sem blázen, jak to zjistíme? Víš co, já ho píchnu špendlíkem do hřbetu a ty budeš dávat pozor, kde bude štěkat.
 Tom.

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRAHA VII.,
 Balcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Drby z čundrů,

Resoluce

přijata na slezině severských trampů na Kostomlatech u Milešovky ve dnech 16. a 17. srpna 1930.

My, trampové, shromáždění na trampské slezině pod Kostomlaty protestujeme:

1. proti těm tiskovinám a časopisům, které v očích čtenářů chtějí tramping úplně ponížit a sesměšnit.

2. proti dozorcím orgánům státní správy, které velmi často brutálním a hrubým způsobem trampy z lesa, pěšin, cest atd. vyhánějí, aniž by k tomu měli mnohdy důvody a staví se odmítavě i k žádostem o vykázaní místa k přenocování a proto důrazně žádáme správu státních lesů a nadřízené orgány, aby v této věci učinily nápravu a aby nám bylo umožněno táboření a cestování po soukromých i státních cestách, aniž bychom k tomu potřebovali drahých dovolenek.

3. proti zákonu o polním pychu, chystané předvojenské výchově, zdrazení jízdének a vůbec všem zákonům a nařízením, poškozujícím dělnickou mládež.

4. Páli bychom si, aby časopis „Tramp“ opustil nynější svoji „střední cestu“ a aby hájil nás tak, jak na opravdový trampský časopis se sluší.

5. Trampové po boku dělnické třídy půjdou vždy do každého boje proti dnešnímu vládnímu systému.

6. Posíláme tuto resoluci do všech níže uvedených časopisů a podle jejího uveřejnění poznáme, jak která strana na tramping nahlíží: Právo Lidu, České Slovo, Národní Osvobození, Rudé Právo-Večerník (Hlídky z údolí osad), Severočeský dělník, Rudý Sever, Stráž na Severu, Škodovák, Mladá Garda, Internationale, Tramp.

Osady:

Altaj-Milešovka, Amur-Hostomice, Čimborasso-Kopisty, Dakota-Praha, Frunze-Teplice, Gumarádi-Praha, Hawaii-Hostomice, Hispisy-Kopisty, Hudson-Duchcov, Klondyke, Landštýr-Praha, Madagaskar-Most, Merida-Praha, Nevada-Peruc, Nová Nevada-Praha, Nowgorod-Lom, Ophir-Praha, Orinoko-Praha, Pamir-Lon, Potěmkin-Praha, Redskin-Praha, Rudý Partizán-Praha, Santa Paso, Santa Puelo-Most, Synové hor, Stará Nevada-Praha, Šibenice-Praha, Turksib-Duchcov, Trosečníci-Praha, Wyoming-Ústí nad Lab., Ztracená Varta-Most.

Otiskujeme bez zaujetí stanoviska. Redakce.

Nové osady:

V Oseku u Duchcova zrodila se přeskvostná osada „New Granada.“ Po správných klucích volá mladá „Niagara“ ve Slezské Ostravě, kteří

se mají hlásit na adresu: Otakar Žůrek, Stezská Ostrava, Záměstí 151.

A jedna od nás, z Michle, sluje: „Hugon“. Jest psáti na Vil. Pekaře, Michle, Kostelní 314.

Jakož zákony zakázaly nám, založili u Zbečna kluci osadu „Singing-Fool“ a zvou čundráky na návštěvu.

Nová osada. Ohlašujeme nově založenou osadu v Ostravě, slyšící na jméno „Bílé Stíny“. Korespondenci a hlášení potlachů na adresu: Trampská chata „Hawaii“ na Hukvaldech. — Čiki, šerif.

Založili jsme novou osadu „Internacionála“, Lomnice n. Pop. Ahoj! — Jarka, Partizán, Taros, Venca.

Krásnému Venoušovi z Ontarie, Údolí stínů.

Kamaráde, za pár dní odcházíš plnit svou povinnost, kterážto tě od nás odloučí skoro na dva roky. Kdož ví, až se vrátíš, kolik nás bude scházet a co za tu dobu se může státi, loučím se s Tebou jménem celého údolí a nezapomeň i v těžkých chvílích, že patříš mezi nás. Vašku, jsme drsný kluci, nedovedem brečet, ale věř, dnes, když se naše cesty rozdělují, je nám hodně divně.

Prejemg Ti, aby jsi tu vojnu odbyl tak lehce, jako vše ostatní jsi tak lehce odbyl.

Na cestu Tobě volá celé údolí mohutné Ahoj,

a za dva roky v parádě na shledanou v osadě.

Jarda B.

Vážného kamaráda na tramp hledám. Dopisy na adr.: A. Šorek, Janeské Lázně, Švýcarský dvůr.

Pro toho, kdo chce být hrabětem Monte Christem, máme v redakci adresu Tulačky Haydée z Českých Budějovic, ježto hledá osadu, kde by mohla být osadnicí. Nejraději chce šumavěnkou, ačkoliv tato není podmínkou, nýbrž lesem. Kluci, pište do redakce, kde byste potřebovali skvat — haf — haf!

Pepanový Hlučejch z Vršovců! Ať už ho osobně neznám, děkuju touto cestou za klobouček, který se mu podařilo splášt na moji obrovskou, vodnatelnou kebuli. Ahoj—šefe.

Jacku Hobarte!

Mnoho se změnil za čas, který utíká jako voda kolem „ostrůvku“ na Libřici. Tak změnil se i ostrůvek; kdysi prost chat a trochu romantický, čekal před lety nás — staně.

Čas mění. Hobarti se rozprchli, když jsme, Ty, šerife, a já, narukovali. Co prožil člověk-tramp kouzla ve vzpomínkách na kavalcí! Pama-

tuješ: „Hobarte, vrátím se zpátky, bych tuplák piva přines“?

Nic na světě netrvá věčně a netrvala ani naše vojenská služba. Vrátil jsi se ovšem dříve, já později. A když jsem Tě hledal, starého kamaráda, nenalezl jsem Tě. Teprve Packard mi sdělil, že jsi barovým tanečníkem.

Škoda — — —

Milý gigolo, smutný gigolo...

Tonny Vocilek.

Kamarádům z osady Santo Puelo v Mostech.

Kluci! Se smutkem v duši píšu: Máte to ale správného zpusťlika v osadě, vy mu posíláte pozdravy za hranice a von zatím pacholek ničí zařízení chat ostravským trampům. Hawani a ostatní v chajdě oplakávají 2 potlachové lavičky, půl tučtu flašek, otrískané hrnce a dobrou pověst ve vesnici i v hospodě. — Zároveň varujeme ostatní osady před tímto mizerou. — Nese jméno Bougire (Bužír).

Se slzami v očích za osadu HAWAI, Honolulu a Bílé stíny HOBY.

Oj, pan retakter,

to je feliki škantál co jelaj ty vaše tramfove na fenkof u šeky a flese. A jakkej sprostěj zisnyčka spífat — mein lieber Gott to je hrůsa! Tyt já snám takofej krasnej pysnyčka „kchaulose kchaulelo čeafene japlčko“, proč ten nespífat u oheň a na silnyce? Ale jakěj retakter takofej krám. Ten motlitpička iste se naučit tot vás co já sem na Lipsice slišet f netěle: „U Klapaču raki protáfali...“

Na, wissen sie, takofi intelichentny líti a fony sou tak moc sprosty! Ktypy já sem pila venosa, tak iste piste pili fuat a pošát sapafeno. Prasa ste jeten jako druhej a upohí tėti kteší vy putete vichovat! Těte trošku to sepe a ujelejte slušny Zeitung, ja se musim wirklich moc smát ktyš to čtu a potom mě polí pšicho.

A nešíkat ahoj, lepčí je maucta.

Dr. Zeileis, der Zeit Hotel Steiner f Prase.

Noro! Ty darebáku rozpívanej, co sem ti udělal, že si na mně ani nevzpomeneš. Co pa už se nepamatuješ na toho hubenýho skrčka z kolínské sleziny. To bylo furt: Napišu, čumkartičku pošlu, zavítám, a aj nakonec na bratušku kamaráda zapomeš. Věř, nehezké jest to, kamaráde, dívča mě opustila, šenkýř u nás kančíkem napráskal, a nakonec i ty, kluku ušatá, zapomínáš. Či se již nepamatuješ, jak jsme si slibili (víš, tam v kantině, co měli to dobrý pivo), že budeme posílat Meliškovi vtipy a lá: „Humory 1880“. Tak, Noro, heleď napiš mě,

osad a redakce

chci se totiž k vám zatoulat. Tak abych tě nemusel dlouho hledat. To víš, stejská se mě po těch tvých písničkách a po tom tvým sympatickým ksichtíku.
—šefe.

K diskus. článku Beznoše.

Kamaráde,
v posledním čísle jsi se dotknul politiky v trampingu. Není ale všechno správné, co tvrdíš. Říkáš: jsme třídním hnutím, ale hnutím za obnovu zpuchřelých životních forem, hnaným touhou po slunci atd. Jsme výkřikem zamořovaných plic, drásaných nervů. Dále píšeš, že někdo chce získat trampy jako avantgardu, kterou by bylo lze skvěle hnát do četnických bajonetů. Podívej se, žádnéj tramp nebude na osadě přednášet politické problémy, kluci by ho vyhodili. Nebudeme se také přít o to, jaké politické tése jsou správné a jaké ne. Ohrozilo by takové počínání kamarádský poměr.

Ale když neukážem zuby, tak nám paďouři ukážou, co dovedou. Oni mají moc v rukou a nemohou potřebovat nedisciplinované, poněvadž jsou špatnými vojáky. Budeš-li zticha, tak dle potřeby udusí třeba i ten tvůj výkřik zamořených plic v krvi. Až bude „vlast v nebezpečí“ a nastane jiná situace, kde tramp pro své vlastnosti bude označován jako zrádce a ulejevák, potom, kamaráde, se nebudeš moci ukázat na ulici, poněvadž by tě „vlastenci“ lynchovali.

Jako tramp budeš pak nucen své hnutí za obnovu zpuchřelých životních forem bránit. Budeš-li skutečným trampem, který dovede pro uskutečnění svých tužeb taky něco udělat, přidáš se ke kamarádům, kteří tento boj povedou. Paďourská morálka tě bude nutit bojovat za zájem tobě jako trampu cizí, ale po boku stejně utlačených se budeš rvát za sebe a né za nákou partaj.

Není třeba, abys byl politikem, ale musíš aspoň vědět, že není tvé místo tam, kde budeš hájit zpuchřelé životní formy. Každý dřeme celý týden za pár šoufků, furt jsme švorc a při vši té mizerii a bídě bysme nakonec tuto hanebnost ještě měli hájit? Ne, kamaráde, toho nebude. Dějí se ohromné věci a nevíme dne ani hodiny, kdy přijde i náš čas, a pak bysme si řekli „my se přeci necháme znoužit pro nákou partaj, že jo. Jseš-li sketa, uhneš, ale kamarádi se tě taky pak zeptají, kdes byl.
ASS.

King, z légru „Marion“ z Brna, volá:
„Zplat vám Budha!“ všem trampům a hošounům, kteří mi dali najíst, napít a vychrtnět, kteří mě svezli v otásku; díky důvěřivým matkám a pannám za potěšení na čundru. A kluci, volám „Na shledanou“ na příštím čundru po CSR. — Joha! Joha!

Šerifu Frantovi, který dostal za nás vynadáno a byl podezříván bezdůvodně. — Současně píšeme El Pasu na Brdech s udáním adresy, abys byl rehabilitován a nebyl odstrkován při vyjížděcích a podobných podnikcích. Držíme se Tvoji rady a zůstane při starém. — S huronským „ahoj!“ — Franta, šerif El Passa v Proudech.

Osadám Wispering, Silver Star, Hawaii a Chlunku zasilá Ahoj! z čundru po Šumavě

Mám za sebou 400 km šourem. Šumava je krásná, ale hrbatá.
Milton z osady Vlčích máků.

El Pasu na Brdech.

Kluci! Jak je vidět, lpíte na jménu své osady jako my. Jsme v Proudech. Stanaříme.

Tu debatu ve Vaší chatě musíme odložit, páč šerif teď nesmí pít (Chudák.) — Za šerifa El Passa: Ferry Kukla (Šilhavěj bejk), Žižkov, Nerudova 15/IV.

Osadě Santa puella v Mostě! Kluci, co je s fotočkami, které jste dělali na Vašem čundru ve Svatojánských proudech a na Mařence? Snad jste je, pro Boha, někde na zpáteční cestě i s aparátem neprohřřili? Nemáte-li na známky, pošlete je nevyplacené na adresu A. P., Praha II., Palác Olympic, „UFKA“. Děkuju Vám předem a čekám, že je dostanu brzy a přeju Vám vojnu jako řemen a jsem s kamarádským ahoj váš Jirka, osada Rámus.

Géza Včelíčka a Artur Rous pozdravují z Alžiru všechny kamarády. Vstoupili do cizinecké legie a odejeli na frontu do Maroka, kde chtějí přeběhnout k rifským Kabyľům a založit v povstalecké armádě novou kompanii „Nazdar“, která by byla semenem nových československých afrických legií. Píší, že neustanou, pokud nedobudou pro vlastní nějaké kolonie od francouzského Konga až po Mys Dobré Naděje. O další jejich činnosti budem referovat.

Hobane!

Byl to skvělý důkaz Vašeho kamarádství. Je štěstí, když máme dobrého kamaráda, ale neštěstí je, že jej máme daleko. Malý, něžný obrázek, darovaný upřímným kamarádem, je cennější než všechny nejdražší voloviny na světě.

Hobane, mám Vás tak ráda, jak nenávidím protivný běh mého života.
Lucie.

Moravská slezina konala se ve dnech 29., 30. a 31. spna na Daskalově u Tršic. Jelikož však oznámení této sleziny přišlo jako obvykle

pozdě, (neustáváme upozorňovat, že redakční závěrka je vždy 8 dní před vyjitím čísla), nemohli jsme pochopitelně oznámení včas otisknouti. Čekáme na zprávy o průběhu a účasti, tak si alespoň tentokráte pospěšte!

Touto cestou dávám jen to, co může tulák dát, a totiž srdečný dík za pečování o můj žaludek, potažmo moji kostru: kamarádům Hezounovi z El Pasa, Tondovi z Omahy, Matičkovi, Karpelesovi, Markovi z „Údolí králů“, Vaškovi čišníkovi, klukům z Michaloviců za plesnivý komisárek, rodině Fíťlové a p. Táborskému z Užhorodu, báčům jak v Karpatech, tak v Tatrách i Bezkydách, kamarádům ze Slezska a za ty „Búry“ od M. Kuděje, tuláka-spisovatele, kamaráda Císaře z Užhorodu, fin. Komárkovi z Jasiny, p. Folkprechtovi ze Svalavy a všem ostatním lidem dobrého srdce, kteří mají srdce pro tuláky, — všem posílám z Prahy ahoj!! — Staňa Bhodanecký, z Dachwodu.

Mým národům!

Vzhledem k tomu, že mé dlouhé nepřítomnosti využil zločinné individuum jménem Vodra vulgo Molly-Mops (jeho vousy připomínají známý patentní stírač prachu — Molly-Mops) k šíření ničím nedoložených, skandalisujících a poplašných zpráv o mém sňatku, jsem nucen konstatovat, že zpráva tato nezakládá se nijak na pravdě. Nechci se mnoho šířit o tragických dozvucích činu starého skandalisty Molly-Mozpse, ale jsem nucen říci vám, jaké tragické následky má tento jeho nepředložený čin pro vás.

***

Joe Harper, světoběžník s notnou dávkou nepokojné krve, t. č. kapitán nákladní lodi „La France“ na níž jsem se lavíroval z Havru do Belfestu a z Belfestu do Havru, byl typem tuláka a dobrodruha starého ražení. K jeho dobrému srdci družila se láska k moři, k dobrodružství a k silné, neředené whisky. S oblibou poslouchal značně zidealizovanému vyprávění o trampech a trampingu u nás a dokonce sám se naučil několika trampským písním, které s roztomilou neznalostí naší mateřštiny — prznil. Když vysadil mne v Southamptonu na břeh, předal mě tři láhve skotské whisky a projevils přání, abych jednu nebo dvě láhve předal s jeho pozdravem kamarádům. Nad kvartem whisky jsem slavnostně slíbil, že jeho přání bude splněno do poslední písmeny.

Leč — přísahy mají křídla, jak říkal Le comte de Noury...

***

Vždycky jsem slyšával, že velmi účinným lékem proti mořské nemoci

je alkohol. A plavba přes Kanál byla zatraceně mizerná! Zdraví především. Však přivezu ještě dvě láhve kamarádům! To jim snad postačí!

***

Čím více blížili jsme se k hranicím, tím více šířil se strach před celní prohlídkou. V rozechvění vypil jsem půl lahve.

***

Prohlídka dopadla velmi dobře. Jdu si koupit noviny. Po dlouhé přestávce kupuji si opět „Trampa“ a těším se, že si přečtu, co je nového v našich milých osadách. Když jsem přišel na osudnou a lživou zprávu a svém snátku, krev mi tuhla v žilách. Zmocnila se mne lítost, beznadějný žal a deprese. Nebyl jsem si v té chvíli vědom, co činím.

***

A tak jsem porušil slib, daný kapitánu Harperovi. Ano, přísahy mají křídla!

Od hrozné pomsty, která měla postihnout Molly-Mopse, odvrátil mne článek Rin-tin-tinův v Trampingu. Dozvěděl jsem se tam totiž, že každý tramp (tudíž i já) je gentleman a pravý inteligent (hele, hele!) a tak musím od pomsty upustit. Přes to nemůže hnusný čin Molly-Mopse zůstat bez následků, vždyť ve značné míře ublížil také Vám. Navrhuji proto, aby byl ustanoven čestný trampský soud, který byvával jeho vinu a rozhodl o trestu nebo náhradě. Kamarádi, podávejte návrhy! Molly Mops musí býti souzen a odsouzen.*

Irčan.

*) Aby to s ním ale nedopadlo jako s tím Římem, o němž bylo prohlášeno totéž!

V 27. čísle Trampa vypadlo pod diskusním článkem „Ut audiatur et altera pars“ (adresováno Kuzmovi) jméno autora, jímž je kamarád TARA.

Falí, haló a trampové jdou! Kam? Na I. trampský věneček do Obrnic k Loučkům, který se pořádá 7. září 1930, již odpoledne od 3. hod. Zve-me Vás všechny s pozdravem: Ahoj! Osada Uragan, Obrnice.

Hledáme chatu v lese u Prahy od 15. září do 15. prosince. Nabídky s udáním nájemného. Zn.: „Těž zařízená.“

Banda ze Silwestrisů z Holomocá řve všemu trampstvu uši rvoucí ahoj! z čundru na „Mokrou neděli“ 24./8. Kamarádi z Moravy, napište hned, kde máte tu slezinu, ať můžeme Vás navštívit. „Černý Orle“, cos byl v osadách Sonora — ty kluku potvorná, zalez k nám nebo napiš do Trampa, kde bychom se slezli. Jsme každou neděli u Tršic; zeptej se u hajného Tomáška. — Ahoj. — Za Gifmišer: Ratafák.

Šip:

**„Čím bys chtěl být?“
„Dohodným - chytal bych špicly!“**

— Povídám jim, pane velkochalupníku, esli ta vaše kočka k nám eště jednou vlez, tak jí máte na smetaně!

Za Kč 100.-

obdržíte dokonalý
fotografický aparát

„Okam“ od ly „Argo“

PRAHA I, TÝNSKÁ 4. — ŠTUPARTSKÁ 1.

Aparáty všech značek — Uvádíme, kontrolujeme, rušíme

— Kam deš?
— Kanče.
— Proč nadáváš, dyš se ptám kam deš?
— Kanče.
— Ty, himlhergot, jeden...
— No, já du k Anče. Sam

— Dneska jsem měl hroznej sen. Zdálo se mi, že jsem vyhrál závodní auto.
— Tak ať tě ani ve snu nenapadne, abys ho rozflákal! Black Hills.

Povídá pan stráž bezpečnosti panu Paďourovi, kerej stojí nalitej vopřenej vo barák: — Na co to čumněj?

— Ale, dyž voni se tady vokolo mně točej domy, tak čekám, až přijde ten můj.

Klacek.

— Proč máš ty kaničky u bot pořád rozvázaný?

— Páč se budu večer stejně zouvat.

Ctibor.